

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA CINQUENA

1. [Sentència](#) de 14 de març de 2024, de la Sala Cinquena del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (C-46/2023), en matèria de **protecció de dades i dret a l'oblit**.

El TJUE resol la qüestió prejudicial en relació amb la interpretació de l'article 58.2, lletres c), d) i g) del Reglament (UE) 2016/679, del 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades.

Aquesta qüestió es planteja en relació amb un litigi en el qual l'Autoritat Nacional de Protecció de Dades i Llibertat d'Informació d'Hongria va ordenar a l'Administració d'Újpesti (Budapest) que eliminés una sèrie de dades personals que havien estat tractades il·lícitament.

El TJUE reconeix que les autoritats de control de protecció de dades d'un país membre, en l'exercici dels seus poders correctius, estan facultades per ordenar al responsable o l'encarregat de tractament de dades que suprimeixi dades de caràcter personal que hagin estat tractades il·lícitament, tot i que l'interessat d'aquestes dades no ho hagi sol·licitat, en virtut de l'anomenat «dret a l'oblit». I que poden tractar-se tant de dades obtingudes de l'interessat com d'altres fonts.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. [Sentència 45/2024](#), de 12 de març, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual desestima el **recurs d'empara**, presentat per O.J.V. contra les resolucions judicials que van ratificar la decisió de la Junta Electoral Central que li havia **denegat sengles peticions de les credencials de diputat del Parlament Europeu**.

El Ple del TC, per unanimitat, va acordar desestimar el recurs d'empara interposat per O.J.V. contra les resolucions judicials que van ratificar la decisió de la JEC, que li havia denegat sengles peticions d'expedició de les credencials de diputat del Parlament Europeu.

El TC afirma que, com ja va manifestar en la STC 31/2024, aprovada pel Ple del Tribunal el 28 de febrer i en les STC 144/ 2022, de 15 de novembre, i en la STC 148/2022, de 29 de novembre, ha tingut en compte que el Parlament Europeu va acceptar l'elecció del recurrent com a parlamentari, en la seva sessió de 13 de gener de 2020, amb efectes retroactius.

Aquesta circumstància, posterior a l'acord de la JEC impugnat, però previ al plantejament de la demanda del recurs d'empara, implica una satisfacció extraprocessal de la pretensió nuclear del recurs; això és, d'accedir a la condició de parlamentari europeu.

Precisament, per això, el TC conclou apreciant l'extinció de l'objecte de la pretensió principal del recurs d'empara i de totes les seves derivades.

3. [Sentència 44/2024](#), de 12 de març, del Ple del Tribunal Constitucional que estima parcialment el **recurs d'inconstitucionalitat** interposat per més de cinquanta diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular contra els articles 1, 2, 3 i 16 de la Llei del Parlament de Catalunya 17/2020, de 22 de desembre, de modificació de la Llei del Parlament de Catalunya 5/2008, de 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista.

Aquesta sentència del TC declara que l'article 16 de la Llei catalana 17/2020, de 22 de desembre, és inconstitucional i, per tant, l'anul·la ja que, en establir condicions que incideixen en l'organització i el funcionament dels partits polítics incorre en una infracció de reserva de llei orgànica, tal com estableix l'article 81.1 de la Constitució Espanyola.

En aquest sentit, la sentència estima que el règim jurídic dels partits polítics no pot ser regulat per una comunitat autònoma, sinó que requereix una llei orgànica estatal.

La sentència aborda, amb caràcter preliminar, la delimitació de l'objecte del recurs, assenyalant que es tracta d'una controvèrsia predominantment competencial en matèria de polítiques de gènere; matèria sobre la qual la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva conforme a l'article 153 del seu Estatut d'Autonomia.

Així mateix, la sentència fa referència a les modificacions legislatives produïdes durant la pendència del procés; principalment, la Llei orgànica 10/2022, de 6 de setembre, de garantia integral de la llibertat sexual, i la Llei 4/2023, de 28 de febrer, per la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la garantia dels drets de les persones LGTBI.

El TC afirma que, si bé les dues lleis referenciades anteriorment no afecten directament cap dels preceptes impugnats, han tingut una incidència quant als paràmetres de control a utilitzar en la resolució del recurs, sense que això suposi, en cap cas, formular-ne cap judici sobre la constitucionalitat.

Així mateix, declara conforme a la Constitució Espanyola els articles 2 (en relació amb la definició del consentiment sexual) i 3 (en relació amb la definició de les diferents formes de violència masclista) de la Llei 17/2020 ja que aquestes definicions han estat realitzades a l'empara de la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria de polítiques de gènere i als exclusius efectes de la llei catalana.

La sentència estima que tampoc l'article 1 de l'esmentada llei catalana ha vulnerat la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'organització de registres públics ja que la finalitat de la Llei 17/2020 no és altra que el reconeixement de les dones transgènere que no han dut a terme la rectificació registral de sexe com a víctimes de violència de gènere, als exclusius efectes de fer-les destinatàries d'un conjunt de mesures de caràcter assistencial que busquen la reparació integral del dany sofert, adoptades a l'empara de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de polítiques de gènere (article 153 de l'EAC). Així mateix, afirma que en res s'interfereix la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'ordenació de registres públics, doncs ni es veu afectada la funció del sexe com a categoria de rellevància jurídica a l'efecte registral, ni s'estableix una llera de rectificació del sexe al marge de l'establert legalment.

Aquesta sentència no va ser aprovada per unanimitat, així el magistrat Enrique Arnaldo ha anunciat un vot particular i la magistrada María Luisa Balaguer discrepa de la decisió, en considerar que el fet d'haver-se abordat la resolució d'aquest recurs només des d'un punt de vista competencial, evita poder pronunciar-se sobre importants conceptes com el de dona o la diferència entre persones transsexuals o transgènere.

SALA SEGONA

4. Interlocutòria de 14 de març de 2024, de la Secció Quarta de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, per la qual va acordar, per majoria, no admetre a tràmit el **recurs d'empara**, interposat pel Grup Parlamentari Vox contra la decisió in voce de la presidenta del Congrés dels Diputats, de 30 de gener de 2024, i contra la Mesa del Congrés dels Diputats, de 6 de febrer de 2024, de retornar la proposició de Llei orgànica d'amnistia per a la normalització institucional, política i social en Catalunya,

a la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats per emetre un nou dictamen en no haver obtingut la majoria absoluta de la Cambra.

El TC inadmet el recurs d'empara presentat, atesa la manifesta inexistència de violació dels drets fonamentals al·legats pels recurrents. Aquests sostenien que tant la decisió de la presidenta com de la Mesa del Congrés dels Diputats eren contràries a l'article 23.2 de la Constitució Espanyola i demanaven a més, com a mesura cautelaríssima, la suspensió del Ple de 14 de març, ja que estava previst per a aquell dia la discussió i votació de l'esmentada Llei orgànica de l'amnistia.

La interlocutòria del TC declara que no concorren les vulneracions denunciades del dret fonamental de l'article 23.2 de la CE, ja que tots els membres de la Cambra han pogut intervenir en totes les fases del procediment legislatiu i de diferents formes

Segons l'esmentada interlocutòria, la interpretació dels articles 79.1 i 131.2 del Reglament del Congrés dels Diputats, que van fer la presidenta i la Mesa de la Cambra, no és arbitrària, tot i que se' n poden permetre d'altres igualment raonables.

La interlocutòria del TC conclou assenyalant que estem «dins de l'exercici raonable de l'autonomia parlamentària».

Aquesta interlocutòria no va ser aprovada per unanimitat ja que el magistrat Enrique Arnaldo va formular un vot particular, en considerar que el recurs d'empara havia de ser admès a tràmit, per no resultar inversemblant l'al·legació sobre la vulneració dels drets de participació política (article 23.2 de la CE) dels diputats del grup parlamentari recurrent i per revestir l'assumpte plantejat d'una gran transcendència constitucional.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

5. [Sentència 1599/2023](#), de 29 de novembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **procediment sancionador administratiu**.

El TS, en aquest recurs, estableix que la qüestió que revesteix interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si de l'article 78 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, es dedueix l'obligació de l'instructor d'un expedient

administratiu sancionador de comunicar als interessats les dades referides a la pràctica de la prova testifical, a l'efecte que en aquesta pràctica de la prova estiguin o no presents els interessats.

Amb la finalitat de donar resposta a aquesta qüestió d'interès cassacional, el TS assenyala que l'Administració està obligada a adoptar les seves resolucions a partir de diverses situacions de fet per les disposicions que l'habiliten per exercir les potestats que li confereixen les lleis. En aquest sentit, l'article 77 de la LPACAP estableix que la regla general en els procediments administratius sancionadors és que els fets que van donar lloc a l'obertura de l'esmentat expedient administratiu sancionador poden acreditar-se per qualsevol mitjà admissible en dret, remetent-se en aquest aspecte a la Llei d'enjudiciament civil per a la seva valoració i a més parla del període de prova.

Per tant, en resposta a la qüestió d'interès cassacional plantejada el TS afirma que, en els supòsits de l'article 78 de la LPACAP, es dedueix clarament l'obligació per a l'instructor de comunicar als interessats les dades referides a la pràctica de la prova testifical, a l'efecte que hi puguin ser presents i intervenir-hi.

Per a aquest resum s'ha pres com a base l'article publicat per la FDGL al blog "Acento Local", signat per Miryam Quintanilla.

6. [Sentència 1673/2023](#), de 13 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria d'**embargament de subvencions**.

El TS, en aquesta sentència, fixa la doctrina d'interès per a la formació de la jurisprudència en relació amb els supòsits i les mesures d'embargament de subvencions.

La sentència objecte d'aquest recurs de cassació és la dictada pel TSJ de Cantàbria de 8 de setembre de 2022, que va estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat pel Govern de Cantàbria contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Santander, de 15 d'abril de 2022.

La sentència del TSJ de Cantàbria va estimar parcialment el recurs d'apel·lació que declarava embargables els crèdits o pagaments efectuats pel Govern de Cantàbria al deutor i que van ser concedits en concepte d'ajuts en execució de la Llei de Cantàbria 3/2021, de 26 d'abril, de concessió d'ajudes dirigides a les empreses i a les persones treballadores afectades per expedients de regulació temporal

d'ocupació (ERTO), en el context de la crisi ocasionada per la pandèmia del COVID-19, partint de la naturalesa i característiques d'aquesta modalitat d'ajuts públics procedents de fons europeus, que tractaven de pal·liar la manca de salari o de rendiment de treball de les persones físiques o jurídiques que van deixar d'estar actives durant els dos estats d'alarma, i que són considerats com a fruits de l'activitat econòmica per aquestes persones com a agents econòmics afectats per les declaracions dels estats d'alarma, per la qual cosa eren mereixedors d'una especial inembargabilitat parcial dels dits crèdits o pagaments.

La qüestió que revesteix interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència és, d'una banda, la interpretació l'article 2.1.b) i c) de la Llei 38/2003, de 17 de novembre, general de subvencions (LGS), en relació amb l'article 23.1 de la Llei general pressupostària (LGP), a fi de determinar si les subvencions, per la seva pròpia naturalesa, gaudeixen o no de la prerrogativa d'inembargabilitat.

I, d'altra banda, en cas negatiu a la qüestió anterior, interpretar l'article 607 de la Llei d'enjudiciament civil (LEC), a fi de valorar la seva aplicabilitat o no a les subvencions percebudes pel beneficiari i dirigides a persones físiques o jurídiques afectades per expedients de regulació temporal d'ocupació, que van ser aprovades en el marc de la pandèmia de la Covid-19.

El TS estima, per raó de les característiques i finalitat d'aquests ajuts públics previstos en la Llei de Cantàbria 3/2021, de 26 d'abril, que són susceptibles d'embargament i, per tant, no gaudeixen de la prerrogativa del privilegi de la inembargabilitat plena, ja que considera que aquest tipus d'ajuts públics no s'enquadren en el supòsit conceptual de «béns i drets patrimonials que es troben materialment afectats a un servei públic o funció pública», ja que es tracta d'ajuts que poden ser considerats com una compensació econòmica per la pèrdua o reducció d'ingressos, a causa de la inactivitat derivada de les dues declaracions d'estat d'alarma, que s'incorporen al patrimoni dels beneficiaris directament, que no estan obligats a executar cap projecte ni a desenvolupar una activitat que tingui per objecte la prestació de serveis públics o la realització de funcions públiques d'interès general.

En aquest sentit, el TS conclou que d'acord amb la interpretació de l'article 23 de la LGP en relació amb l'article 2.1.b) i c) de la LGS no es desprèn que totes les subvencions, amb independència del seu objecte, naturalesa i finalitat, gaudeixin de la protecció de la prerrogativa de la inembargabilitat que correspon als béns i drets públics, ampliant indegudament l'àmbit a totes les subvencions públiques. És a dir, no totes les subvencions són inembargables, sinó que ho seran parcialment, ja que

és d'aplicació el que estableix l'article 607 de la LEC i en els supòsits i amb les limitacions inembargables que s'hi estableixen.

7. [Sentència 364/2024](#), de 4 de març, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador**.

El TS estima substancialment el recurs administratiu interposat contra l'Acord del Consell de Ministres, de 20 de desembre de 2022, que va desestimar cinquanta sol·licituds de responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador, en relació amb l'impost de l'increment de valor dels termes de naturalesa urbana (plusvàlua); anul·la el dit acord i reconeix a la recurrent el dret a ser indemnitzada.

L'Acord del Consell de Ministres, sense excloure la possibilitat d'exercici de l'acció de responsabilitat patrimonial derivada de la declaració d'inconstitucionalitat continguda en la STC 182/2021, pren en consideració les limitacions dels efectes contingudes en aquesta sentència per valorar l'antijuridicitat del dany reclamat pel pagament de l'impost, arribant a afirmar que la garantia de la seguretat jurídica com a principi essencial del dret recollit a l'article 9.3 de la nostra Constitució porta a considerar que les limitacions dels efectes recollits en l'esmentada sentència del Tribunal Constitucional es veuria conculcada si, de forma subreptícia, a través de la via de la responsabilitat patrimonial es reobrisin procediments administratius i judicials fermes, per reconèixer el dret al rescabament assenyalat.

El TS, en aquesta sentència que recull la doctrina fixada per la sentència del Tribunal Constitucional 182/2021, de 26 d'octubre, per la qual es van declarar nuls diversos apartats de l'article 107 del TRLRHL referents a l'IIVTNU, per contravenir el principi de capacitat econòmica. Així, el Tribunal Constitucional, en l'esmentada sentència, no va considerar il·lícit l'impost ni el mètode d'estimació objectiva de la base imposable, sinó la seva utilització exclusiva; preceptes que ja han estat exclosos de l'ordenament jurídic basant-se en la doctrina del TC manifestada en la sentència anterior assenyalada.

La recurrent va intentar utilitzar, tant en seu administrativa com, després, en seu judicial, el mètode d'estimació objectiva per justificar un decrement del valor del bé de l'immoble urbà, però no es va donar prevalença al mètode objectiu de valors cadastrals, resultant més gravada una operació, en la qual no va quedar constància l'increment del valor dels termes de naturalesa urbana ni, en conseqüència, una manifestació de riquesa real o potencial, ja que va quedar suficientment acreditada per diverses proves aportades per la part recurrent la inexistència d'aquest increment i, per tant, la inconstitucionalitat tributària exigida en aquest cas.

El TS no només va declarar el dret de la part recurrent a ser indemnitzada per concórrer tots els requisits legals exigits per al reconeixement de la responsabilitat patrimonial, sinó que va procedir a fixar la quantia indegudament pagada per l'impost en 5.775,50 euros per la casa més 218 euros, pel garatge; quantitats no discutides per cap de les parts.

Finalment, fixa com a indemnització la quantitat de 10.185,03 euros, com a conseqüència d'actualitzar els termes fixats a l'article 34.3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic de les administracions públiques, que, expressament, estableix que «la quantia de la indemnització es fixarà amb referència al dia en què la lesió efectivament es va produir, sense perjudici de la seva actualització a la data que posi fi al procediment de responsabilitat d'acord amb l'Índex de Garantia de Competitivitat, fixat per l'Institut Nacional d'Estadística, i, dels interessos que procedeixin per demora en el pagament de la indemnització fixada, els quals s'exigiran d'acord amb la Llei 47/2003, de 27 de novembre, general pressupostària, o, si escau, a les normes pressupostàries de les comunitats autònomes».

8. [Sentència 371/2024](#), de 4 de març, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria **d'interessos de demora en cas de retard en l'abonament de subvencions**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de jurisprudència en relació amb el dret de percebre interessos de demora per l'abonament de les subvencions concedides.

El cas plantejat en aquesta sentència és el següent: l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat va demandar la Generalitat de Catalunya davant el TSJC reclamant la quantitat de 425 euros per alumne i curs entre els anys 2015 i 2018, en referència a les llars d'infants, més els interessos legals des de la data de la reclamació a l'Administració demandada.

El TSJC, mitjançant sentència de 22 de desembre de 2021, va estimar íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat en aquests termes i la Generalitat ha interposat recurs de cassació en referència a la qüestió dels interessos de demora.

El TS va declarar una qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència. Concretament, l'interès cassacional era determinar si en els supòsits de determinació legal d'una quantia a abonar en concepte de subvenció, establerta en una norma amb rang de llei, procedeix l'abonament dels interessos de demora a favor del beneficiari de la subvenció des de la data de la seva sol·licitud, atenent la manca d'existència d'una quantitat vençuda, líquida i exigible, o si la seva exigència

neix en el moment que es produeix el reconeixement de l'obligació derivada de la disposició legal que així ho estableixi.

El fonament jurídic esgrimit per la Generalitat a l'hora d'interposar el recurs de cassació era defensar que en els supòsits de determinació legal d'una quantia a abonar en concepte de subvenció no procedeixen els interessos de demora a favor del beneficiari de la subvenció, atenent la manca d'una quantitat vençuda, líquida i exigible, que seria el que determinaria el naixement d'aquesta obligació, o des del moment en què es produeix el reconeixement de l'obligació, que derivaria de la disposició legal que així ho estableixi, sens perjudici de la necessària concurrència de la resta dels requisits derivats de la relació subvencional que farien aquesta quantitat vençuda, líquida i exigible.

El TS comença el seu raonament fent referència a una sentència anterior de la mateixa Sala, concretament la sentència 1419/2023, de 13 de novembre, que va dir que «el propòsit del legislador de finançar l'educació infantil de primer cicle no es tradueix en un dret incondicionat dels ajuntaments i altres entitats interessades a percebre unes determinades quanties fins que tingui lloc el desenvolupament de la llei [...]. El Govern de la Generalitat, en el seu acord GOV/63/2013, va ajornar sine die les seves obligacions al respecte i després va ometre el seu compliment i fins i tot el que estableixen els pressupostos per al 2017, fins que el legislador va imposar per la Llei 5/2020 un concret calendari de pagaments i la quantia de les subvencions per als diferents cursos escolars».

I continua dient que «l'Ajuntament recurrent, al llarg dels períodes reclamats, no ha exercitat una acció d'inactivitat de l'Administració, d'acord amb el que estableix l'article 29 de la Llei de la jurisdicció, amb l'objecte de reclamar l'aprovació d'aquests calendaris amb determinació de la quantitat subvencionable. Aquesta acció hauria permès, en cas de prosperar, obtenir els interessos corresponents a les quantitats degudes en aquests períodes. Per contra, la subvenció declarada en la sentència recorreguda es recolza en un títol legal diferent, que és la disposició addicional trentena, acte del qual neix el dret del recurrent».

La resposta del TS a la qüestió d'interès cassacional és la següent: els articles 22.2.b), 28 i 34 de la Llei general de subvencions i els articles 21, 24 i 73.4 de la Llei general pressupostària, en relació amb els articles 1100 i 1108 del Codi civil, s'han d'interpretar en els supòsits de determinació legal d'una quantia a abonar en concepte de subvenció, en el sentit que «l'exigència d'abonament d'interessos de demora en favor del beneficiari de la subvenció sorgeix en el moment en què es produeix el reconeixement legal de l'obligació, llevat que s'hagi exercitat prèviament una acció davant la inactivitat de l'Administració, a l'empara de l'article 29 de la Llei

Àrea de Presidència
Secretaria General

reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, i aquesta no desplegui mitjançant actes d'execució l'obligació de subvencionar legalment imposada».

Per tot això, s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència sense imposició de costes pels dubtes que es plantegen.

9. [Sentència 394/2024](#), de 6 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública. Nul·litat d'unes bases selectives i efectes de la revisió d'ofici en supòsits de nul·litat de ple dret.**

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Castella - La Manxa, que va declarar la no admissió a tràmit de la sol·licitud del recurrent referent a una revisió d'ofici, i la qual confirma íntegrament.

Els antecedents del present recurs d'interès cassacional són els següents:

- a) La Junta de Castella - La Manxa va convocar el procés selectiu per a l'accés, mitjançant el sistema general d'accés lliure i promoció interna, en la categoria d'auxiliars d'infermeria del Servei de Salut de la Comunitat Autònoma de Castella - La Manxa.
- b) Després del desenvolupament de les proves, per resolució de 20 d'abril de 2011 la Direcció General de Recursos Humans va nomenar el personal estatutari fix adjudicant les places convocades en la categoria d'auxiliar d'infermeria.
- c) Es dona la circumstància que en aquest procés s'establien dues fases diferenciades, una de concurs i una altra d'oposició.

En la fase d'oposició, la base 6.2.1 establí que «la fase d'oposició consistirà a contestar un qüestionari de preguntes amb quatre respostes alternatives, en un temps màxim de 150 minuts... La prova es qualificarà de 0 a 50 punts, sent necessari un mínim de 25 punts per aprovar...

Superaran les proves fins a un 50% d'aspirants més del nombre de places convocades, d'entre els que obtinguin una puntuació mínima de 25 punts, llevat del supòsit que l'aspirant situat en la posició que li correspongui a aquest percentatge estigui empatat amb un o altres aspirants, en el qual cas tots ells accediran a la fase de concurs».

- d) Aquesta base va ser considerada nul·la en el procés selectiu de zeladors, per sentència per la Sala Tercera del Tribunal Suprem de 2 de gener del 2014.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- e) Coneixedors de la fermesa de l'esmentada sentència, nombrosos aspirants van demanar la revisió d'ofici de la convocatòria d'auxiliars d'infermeria i dels actes que se'n derivaven, per entendre que contravenien el principi d'igualtat dels aspirants.
- f) Davant la negativa d'admissió a tràmit de la sol·licitud de la revisió d'ofici per part de l'Administració convocant, els aspirants van interposar recurs contenciós administratiu davant el TSJ de Castella - La Manxa. La Sala Contenciosa Administrativa, en sentència de 15 de febrer de 2018, va declarar: d'una banda, admetre a tràmit de la sol·licitud de revisió d'ofici i, d'altra banda, anul·lar la resolució impugnada i declarar el dret de tots els aspirants que haguessin obtingut una puntuació de 25 punts a passar a la fase de concurs.

Contra aquesta sentència del TSJ de Castella - La Manxa en la qual es va declarar la nul·litat de ple dret d'unes bases selectives per a l'accés a la funció pública de l'escala d'auxiliars d'infermeria, la Junta va interposar recurs d'interès cassacional davant el TS. Com a conseqüència de la declaració de nul·litat, es va instar l'expedient administratiu de la revisió d'ofici de les referides bases selectives.

El TS, en aquesta sentència, no només desestima el recurs d'interès cassacional interposat, confirmant en la seva integritat la sentència recorreguda, sinó que a més planteja i determina de manera jurisprudencial els límits a la revisió d'ofici, com a conseqüència del temps transcorregut.

En aquest sentit, el TS declara que, en el marc d'un procediment administratiu d'ingrés a la funció pública en el qual l'Administració va acordar la revisió d'ofici, declarant la nul·litat de ple dret de les bases de la convocatòria d'auxiliars d'infermeria i retrotraient les actuacions per a una nova valoració dels aspirants, la sol·licitud de revisió d'ofici d'una nova resolució final del procés d'ingrés estarà, en tot cas, subjecta als límits de l'article 110 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú d'administracions públiques (LPACAP), aplicable per raó del temps transcorregut i de la passivitat del recurrent. I assenyala que en els procediments administratius de revisió d'ofici d'actes nuls, en virtut de l'esmentat article 110 de l'LPACAP, s'ha de bascular la resolució judicial en favor de la seguretat jurídica, bona fe i l'equitat davant la legalitat.

10. [Sentència 400/2024](#), de 6 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en matèria de **funció pública i còmput d'antiguitat**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid, en relació amb el còmput d'antiguitat del recurrent.

El TS afirma en aquesta sentència que, als efectes del còmput dels serveis previs prestats en les administracions públiques pels treballadors fixos i discontinus, s'ha de tenir en compte tot el temps de durada de la relació laboral, incloent-hi aquells períodes en els quals no hi ha hagut treball real i efectiu, segons la interpretació del concepte de «serveis efectius» de l'article 1 de la Llei 70/1978; el contrari suposaria una discriminació en relació amb els treballadors a temps determinat.

11. [Sentència 439/2024](#), de 12 de març, de la Secció Tercera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **contractació pública**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat per la mercantil Ferroviaria Construcción S.A. contra la sentència dictada pel TSJ d'Andalusia que anul·la pel que fa a l'exclusió dels interessos derivats de la mora en el pagament de la certificació d'obra núm. 5 final.

El TS va declarar l'interès cassacional per determinar si és necessària la renúncia lliure i expressa del creditor contractista per declarar extingit el dret al cobrament dels interessos per demora, en el supòsit de l'abonament dels interessos per part de les administracions públiques de certificacions d'obres amb càrrec al Fons de Liquiditat Autònoma o al Fons de Finançament a Comunitats Autònomes.

En aquest cas, ja que la certificació d'obra núm. 5 final va ser pagada amb càrrec al Fons de Liquiditat Autònoma i amb càrrec al Pla de pagaments a creditors no procedeix l'exclusió dels interessos de demora, tal com sosté la part actora.

Per això, la sentència, després de recordar la sentència de 17 d'abril de 2018 dictada per la mateixa Sala, determinada la naturalesa jurídica del Fons de Liquiditat Autònoma, i assenyala, a aquest efecte, que tant el Fons de Liquiditat Autònoma com el Pla de pagaments a creditors són mecanismes de finançament que tenen el seu marc originari en la previsió de la disposició addicional primera de la Llei orgànica 2/2012, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, que considera la creació de mecanismes de finançament addicionals de suport a la liquiditat de les comunitats autònomes i de les entitats locals, i les condicions i mesures d'ajustaments que havien d'acceptar les entitats beneficiàries.

A continuació, estableix les diferències entre un i altre mecanisme de finançament, en recordar que el mecanisme de fons de pagament a proveïdors es crea pel Reial decret llei 4/2012, de 4 de febrer, i l'article 9 del qual preveu una excepció de pagament d'interessos i altres quantitats accessòries i, per tant, qualsevol creditor o proveïdor que obtingués el pagament dels seus deutes a través d'aquest mecanisme

amb càrrec al fons de pagament a creditors acceptava una renúncia al pagament dels interessos i altres quantitats accessòries.

No obstant això, en els supòsits del pagament dels interessos i de la resta de quantitats accessòries amb càrrec al Fons de Liquiditat Autonòmica, que es va crear pel Reial decret llei 21/2012, no conté un precepte similar i no altera les disposicions del dret dels contractistes i proveïdors a percebre les quantitats per interès i altres quantitats accessòries, fins i tot, com en el cas d'actuacions, a percebre els interessos de demora pel retard en el pagament de les corresponents certificacions d'obres.

En conclusió, el TS corregeix en part la sentència del TSJ d'Andalusia, que ja havia reconegut el dret a la mercantil recurrent de percebre el pagament dels interessos, no així dels interessos de demora, ja que l'obra estava finançada amb càrrec al Fons de Liquiditat Autonòmica, reconeixent a la mercantil, també el dret a percebre el pagament dels interessos de demora per retard en l'abonament de les corresponents certificacions d'obres.

12. [Sentència 442/2024](#), de 12 de març, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria **d'urbanisme i plans especials de protecció de patrimoni historicoartístic**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat per l'Asociación para la Defensa Ecológica de Galiza (ADEGA) contra la sentència dictada pel TSJ de la Corunya que va declarar conforme a dret l'aprovació definitiva per l'Ajuntament de Lugo del projecte de modificació puntual del Pla especial de protecció, rehabilitació i reforma interior do Rueiro 214-A (Rúa San Roque – Ronda de la Muralla) promogut per una entitat mercantil.

La qüestió plantejada en aquesta sentència és determinar si els particulars tenen dret a promoure modificacions puntuals de plans especials de protecció del patrimoni cultural o històric i, més concretament, si una entitat mercantil pot promoure la modificació puntual del pla especial de protecció d'una àrea afectada per la declaració d'un conjunt històric, lloc històric o zona arqueològica com a béns d'interès cultural.

El TS respon que tant la legislació urbanística com la legislació de patrimoni històric reconeixen l'obligació municipal d'aprovar un pla especial de protecció del conjunt històric, d'exclusiva iniciativa pública, però això no impedeix que els particulars puguin tenir la iniciativa o participació en una modificació puntual de planejament, un cop aprovat aquest pla especial.

13. [Sentència 483/2024](#), de 19 de març, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès casacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **funció pública: relació de llocs de treball**.

El TS desestima de recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada pel TSJ d'Astúries, que va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat contra l'Acord pel qual es va aprovar la relació de llocs de treball (RLT) i la modificació parcial del catàleg de llocs de treball del personal al servei de l'Administració del Principat d'Astúries, els seus organismes i ens públics.

La qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en aquest cas va ser precisar:

- a) D'una banda, si la determinació per sentència ferma de la nul·litat d'una disposició general de la qual porta causa la relació de llocs de treball aprovada implica la nul·litat de la RLT.
- b) D'altra banda, identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació la continguda en l'article 73 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Els antecedents d'aquest assumpte es basen en l'acord del Principat d'Astúries que va aprovar la relació de llocs de treball, i que va ser impugnat davant el TSJ d'Astúries pel Col·legi d'Enginyers Tècnics Forestals, per l'exclusió absoluta dels graduats en enginyeria forestal i dels graduats en enginyeria forestal i medi ambient, així com l'exclusió en determinats llocs de treball d'aquests titulats i dels enginyers tècnics forestals.

Estant en tramitació el recurs contenciós administratiu interposat pel Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics Forestal es van dictar dues sentències, en data 8 de juny i 20 de juliol de 2020, per les quals es van declarar la nul·litat de ple dret, per raons formals, d'un acord del Govern del Principat d'Astúries de 18 de juliol de 2018, pel qual es van aprovar les directrius d'ordenació i classificació de llocs de treball i que, segons ambdues sentències, tenien naturalesa jurídica de disposició de caràcter general.

Ambdues sentències van adquirir fermesa, per la qual cosa, en aquest procés, el Col·legi Oficial d'Enginyers Forestals va sol·licitar la nul·litat de la relació de llocs de treball aprovada pel Principat d'Astúries en data 7 de juny de 2019, ja que la RLT que exclouia els graduats en enginyeria forestal i els graduats en enginyeria forestal i medi ambient i altres llocs de treball d'aquests mateixos títols tenia la seva causa en les directrius declarades nul·les per sentència ferma, d'acord amb el que disposa l'article 73 de la LRJCA.

El TS desestima l'esmentat recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en assenyalar que el fet que les directrius siguin unes disposicions declarades nul·les per sentència ferma i que aquestes s'hagin tingut en compte a l'hora d'elaborar la RLT no significa necessàriament que la RLT sigui un acte en aplicació d'aquella en el sentit de l'article 73 de la LRJCA ja que la raó fonamental és que el recurrent, en cap cas, ha explicat :

- a) D'una banda, en què sentit les directrius van determinar les opcions de la RLT d'excloure els graduats en enginyeria forestal i els graduats en enginyeria forestal i medi ambient.
- b) I, d'altra banda tampoc ha justificat en la demanda que el fet de l'existència de les directrius que, sens dubte, van servir per endegar el procés intern de la preparació i elaboració de la RLT, constitueix un requisit legal imprescindible per a l'aprovació de la RLT, per la qual cosa considera que existeixen dubtes raonables que la RLT sigui un acte d'aplicació o d'execució de la disposició general de les directrius esmentades.

14. [Sentència 486/2024](#), de 19 de març, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **límits de les quanties de les retribucions dels funcionaris públics**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès contra la sentència dictada pel Jutjat número 13 de Barcelona, anul·lant-la i desestimant el recurs contenciós administratiu interposat per un policia local contra la sol·licitud denegatòria de l'abonament de quantitat en concepte de «plus festiu» per superar els límits establerts en la Llei de pressupostos generals de l'Estat (LPGE).

Els antecedents d'aquest cas fan referència a la sol·licitud d'un policia local de l'Ajuntament de Cerdanyola de l'abonament d'una quantitat en concepte de «plus festiu», que va ser desestimada per silenci administratiu per l'esmentat Ajuntament.

Davant d'aquesta denegació per silenci, l'interessat va interposar recurs d'alçada que també va ser desestimat per silenci administratiu, i contra aquesta desestimació va interposar recurs contenciós administratiu que va donar lloc al fet que, en data 31 de maig del 2021, el Jutjat Contenciós Administratiu número 13 de Barcelona dictés una sentència estimatòria del recurs que reconeixia al recurrent (policia local) el dret a percebre la quantitat 2.113,88 euros en concepte de «plus festiu» des del mes de juliol de 2016 fins al juny de 2018, així com els interessos de demora.

Contra l'esmentada sentència, l'Ajuntament de Cerdanyola va preparar un recurs de cassació i el TS va declarar l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

La qüestió de l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar «si les previsions contingudes en les lleis de pressupostos generals de l'Estat que determinen que els acords, convenis o pactes que impliquen creixements retributius superiors als límits que s'hi estableixen han d'experimentar les oportunes adequacions, esdevenint inaplicables les clàusules que infringeixin aquells, obliguen l'Administració a la prèvia revisió d'ofici per tal que deixin de desplegar efectes jurídics» i, en conseqüència, interpretar els articles 24 i 38.3 del Reial decret legislatiu 5/2015, del 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic en relació amb les lleis de pressupostos generals de l'Estat dels exercicis econòmics corresponents, sens perjudici que la sentència hagi d'estendre's a altres exercicis econòmics diferents si així ho exigeix el debat finalment travat en el recurs».

El TS resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit que, com ja es va fixar en la sentència de la mateixa Sala de l'alt tribunal, de 28 de juny de 2011, ha de prevaldre sempre la tesi de la inaplicabilitat dels acords, convenis o pactes que impliquin increments retributius superiors als fixats, cada any, en les corresponents lleis de pressupostos de l'Estat, en considerar que aquesta tesi és una conseqüència directa de la interpretació sistemàtica i teleològica de l'esmentat precepte de les lleis de pressupostos.

Així mateix, afegeix que a la mateixa conclusió s'ha d'arribar des de l'òptica dels principis de legalitat i de jerarquia normativa que garanteix l'article 9.3 de la CE i que, en definitiva, comporta la subordinació a la llei dels acords i convenis col·lectius ja que, si bé és cert que l'article 37.1 de la CE garanteix el dret a la negociació col·lectiva i el valor vinculant dels convenis col·lectius, aquests drets no poden quedar al marge del valor superior de la llei. Aquesta subjecció de la negociació al

que disposa la llei es desprèn tant de l'article 7 de la norma suprema com de l'article 31.7 del TRLEBEP.

Acaba dient que, en definitiva, la validesa i l'eficàcia dels pactes i acords que regula l'article 38 del TRLEBEP no poden estar al marge de les previsions contingudes en les lleis de pressupostos generals de l'Estat en matèria de despesa pública, que és l'àmbit sobre el qual tenen efectes jurídics.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA SOCIAL

15. [Sentència](#) de 13 de març de 2024, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia de la Xunta de Galícia**, en la qual avala el dret a cobrar l'atur d'una treballadora que estava en situació d'excedència per cura d'un fill i va ser acomiadada d'una segona empresa amb la qual mantenia un contracte temporal, ja que entén que exercir el dret a la conciliació en no incorporar-se a la primera empresa, de la qual estava en excedència, no impedeix el dret al cobrament de l'atur que es genera per l'acomiadament de la segona empresa.

L'interessant i innovador d'aquesta sentència és que resol la qüestió des d'una perspectiva de gènere, i manifesta que obligar la treballadora a reingressar al seu lloc de treball en la primera empresa, en la qual es trobava en situació d'excedència per cura del fill, suposaria «laminar el derecho a la conciliació de la trabajadora».

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

16. Sentència 64/2024, de 18 de març, del Jutjat Social nº 1 de Barcelona, en matèria del **dret fonamental de participació política**.

El Jutjat Social núm. 1 de Barcelona estima íntegrament la demanda interposada per un treballador i aprecia l'existència d'una vulneració del dret a no ser discriminat; declara, així mateix, la nul·litat de l'actuació de l'empresa demandada en denegar-li el permís remunerat per concórrer a la campanya electoral i ordena la restitució de les vacances consumides del 4 de maig al 7 de juny de 2023, per poder participar en la campanya electoral de les eleccions locals de 28 de maig de 2023 i condemna l'empresa a pagar al treballador la quantitat de 100 euros en concepte de danys morals.

La sentència, que parteix del fet que la concessió d'un permís a un funcionari públic per participar en una campanya electoral no es posa en dubte en cap cas, estima que el fet de negar a una persona treballadora (ja sigui funcionària pública o

treballadora per compte d'altri) el permís per participar en una campanya electoral, constitueix un tracte desigual i discriminatori, no justificat ni proporcionat i del qual deriva una clara discriminació entre els col·lectius dels treballadors per compte d'altri i els funcionaris de les administracions públiques.